

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-570/2025-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama po sucu toga suda Ivi Raos, u pravnoj stvari tužitelja Jose Luketića iz Novaka, Cvjetna 10, OIB: 80649348036, zastupanog po punomoćnici Zrinki Prlić, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku iz Odvjetničkog ureda Metelko, Knežević & partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene 14. travnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, 19. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 2. Ugovora o namjenskom kreditu broj 142/07, kreditna partija: 7103506453 sklopljenog 13. veljače 2007. između tužitelja Jose Luketića iz Novaka, 1. Cvjetna 10, OIB: 80649348036 i tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, u dijelu kojim je ugovoreno da se tužitelj obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge tuženika, a koji glasi:

„KAMATE I NAKNADE

(...) Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju Josi Luketiću iz Novaka, 1. Cvjetna 10, OIB: 80649348036, na ime stečenog bez osnove temeljem ništetne ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva isplati iznos od 290,06 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 13. ožujka 2007. po stopi koja se za razdoblje do 31. prosinca 2007. godine određuje sukladno odredbi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako

polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 23. točke C) Ugovora o namjenskom kreditu broj 142/07, kreditna partija: 7103506453 sklopljenog 13. veljače 2007. između tužitelja Jose Luketića iz Novaka, 1. Cvjetna 10, OIB: 80649348036 i tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, kojom je ugovorena obveza tužitelja da tuženiku plati naknadu u slučaju prijevremene otplate kredita prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate, a koja glasi:

„OSTALE ODREDBE

(...) C) Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate. (...)“

IV. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju Josi Luketiću iz Novaka, 1. Cvjetna 10, OIB: 80649348036, na ime stečenog bez osnove temeljem ništetne ugovorne odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita isplati iznos od 445,34 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 27. lipnja 2013. po stopi koja se za razdoblje do 31. srpnja 2015. obračunava po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa

koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju Josi Luketiću iz Novaka, 1. Cvjetna 10, OIB: 80649348036, naknadi troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 1.125,00 Eur zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 19. svibnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio ovom sudu tužbu u kojoj navodi kako je tužitelj u svojstvu potrošača kao korisnik kredita i tuženik kao banka sklopili su 13. veljače 2007. Ugovor o namjenskom kreditu broj 142/07, kreditna partija: 7103506453 (dalje u tekstu: «Ugovor o kreditu»). Ugovorom o kreditu tuženik je tužitelju stavio na iznos od 68.500,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Rok otplate kredita iznosio je 20 godina i to na način da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja, uz promjenjivu kamatnu stopu u skladu s promjenama Odluke o kamatnim stopama tuženika. Tuženik je u članku 2. Ugovora o kreditu ugradio odredbu kojom je ugovoreno da se tužitelj obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge tuženika. Temeljem navedene ugovorne odredbe tuženik je tužitelju obračunao i od tužitelja naplatio jednokratnu naknadu za obradu kredita u iznosu od 2.185,42 HRK, odnosno 290,06 EUR. Nadalje, tuženik je u članku 23. točki C) Ugovora o kreditu ugradio odredbu kojom je prijevremena otplata kredita moguća prema uvjetima koje određuje tuženik sukladno uvjetima tuženika, odnosno općim uvjetima poslovanja tuženika važećim u trenutku prijevremene otplate. Temeljem navedene ugovorne odredbe tuženik je tužitelju obračunao i od tužitelja naplatio naknadu za prijevremenu djelomičnu otplatu kredita u iznosu od 3.355,38 kuna, odnosno 445,34 EUR. O navedenim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, već su iste predstavljale sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od strane tuženika. Tužitelj nije imao nikakav utjecaj na sadržaj tih odredbe te su navedene odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja kao potrošača. Naime, tužitelju nije bio objašnjen odnos između iznosa naknade i pruženih usluga, odnosno nije mu bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita. Navedene su odredbe protivne prisilnim odredbama čl. 81. i 82. Zakona o zaštiti potrošača («Narodne novine» broj 96/03; dalje: ZZZP/03) koji je bio na snazi u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, kao i odredbama čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača («Narodne novine» br. 79/07 i dr., dalje: ZZZP/07), koji je bio na snazi u vrijeme izvršavanja dijela obveza tužitelja po Ugovoru o kreditu. Posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe je

ništetnost (čl. 102. st. 1. ZZP/07). Osim što su navedene odredbe protivne citiranim odredbama ZZP/03 i ZZP/07 kao *lex specialis*, iste su odredbe protivne osnovnim načelima obveznog prava (ravnopravnosti sudionika, dužnosti suradnje i zabrane zlouporabe prava). Tužitelj ukazuje na presudu Suda EU u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 povodom dva zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, a koje pitanje se odnosi na primjenu članka 3. stavka 1. Direktive 93/13 da li odredba o „naknadi za obradu kredita“ kada se o njoj nije pojedinačno pregovaralo i kada financijska institucija nije dokazala da ona odgovara uslugama koje su stvarno pružene i troškovima koji su stvarno nastali, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranka iz ugovora, zbog koje bi je nacionalni sud trebao poništiti, sud EU presudom u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 zaključuje: „članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kada financijska institucija ne dokaže da ta naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.“ Vrhovni sud Republike Hrvatske je u presudi poslovni broj Rev-673/2023-2 od 13. veljače 2024., zauzeo pravno stajalište da takva odredba nepoštena te da je kao takva uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, odnosno da: "Sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP. Nižestupanjski sud je imao u vidu sve navedene, pravno relevantne, okolnosti iz odredbi čl. 81., 83. i 85. ZZP, slijedom kojih je pravilnom primjenom materijalnog prava zaključio da je sporna odredba čl. 10. Ugovora o kreditu u smislu odredbe čl. 87. ZZP nepoštena i time, ništetna. To stoga jer se o odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), posebice imajući u vidu da su i neke druge ugovorne odredbe nepoštene (o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli), te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita).“ Jednake zaključke izveo je Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi poslovni broj Rev-818/2023 od 17. siječnja 2024. te presudi poslovni broj Rev-1051/2023 od 3. travnja 2024. Vezano za naknadu za prijevremenu otplatu kredita, tužitelj ističe da je jasno da pritom banka ima pravo naplatiti preostalu glavnicu i kamatu koja je nastala do dana prijevremene otplate, ali nema pravo naplaćivati nikakvu dodatnu naknadu odnosno buduću nedospjelu dobit uslijed toga što je kredit otplaćen prijevremeno. Također, sukladno stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske i sudskoj praksi županijskih sudova, ukoliko stranke ugovora o kreditu nisu pregovarale o odredbi ugovora kojom je ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita

i o njezinoj visini, a radi se o standardnom ugovoru o kreditu formuliranom od strane davatelja kredita, tada se takva odredba ugovora smatra nepoštenom. Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi poslovni broj Rev-112/2018-2 od 9. ožujka 2022. utvrdio je da su odredbe članka 1068. stavaka 2. - 4. ZOO-a/91 (članka 1024. stavaka 2. - 4. ZOO-a/05), a koje uređuju pravo korisnika kredita na vraćanje kredita prije ugovorenog roka, prisilne naravi. Stoga, isključena je primjena načela slobode ugovaranja (dispozitivnosti) i bankama je na temelju članka 10. mjerodavnog ZOO-a/91 bilo predvidivo da sudionici u prometu ne mogu slobodno uređivati obvezne odnose suprotno prisilnim propisima, odnosno da ne mogu ugovorom o kreditu odrediti drukčije uvjete vraćanja kredita prije roka ili plaćanja naknada u vezi s prijevremenom otplatom kredita od onih propisanih prisilnim propisom. U istoj presudi Vrhovni sud ispravno zaključuje: „Ovakvo shvaćanje, da banke nemaju pravo zahtijevati naknadu koja se sastoji u izmakloj dobiti radi gubitka kamata, odnosno da ne smiju potrošaču naplatiti naknadu za prijevremeno (djelomično ili u cijelosti) ispunjenje svoje obveze iz ugovora o stambenom potrošačkom kreditu potvrđeno je i donošenjem Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 101/17), a kojim Zakonom se u pravni poredak Republike Hrvatske prenijela Direktiva 2014/17/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014. o ugovorima o potrošačkim kreditima koji se odnose na stambene nekretnine i o izmjeni Direktiva 2008/48/EZ i 2013/36/EU i Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL L 60, 28.2.2014.). Iako se, dakle, vodeći računa o danu sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, taj Zakon ne primjenjuje na konkretan slučaj, evidentno je da je taj Zakon otklonio nedostatke do tada važećeg zakonskog uređenja i onemogućio bankama da potrošače penaliziraju za prijevremeno ispunjenje njihovih obveza.“ Navedeno pravno stajalište potvrđeno je i odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III/3231/2022 od 13. srpnja 2023. Takva naknada je zabranjena, kako Zakonom o obveznim odnosima, tako i Direktivama 2008/48 i 2014/17 o ugovorima o potrošačkim kreditima, odnosno o stambenim potrošačkim kreditima, a također i u presudama Suda EU i to ponajprije u presudama C-383/18 i C-555/21, gdje se nedvojbeno utvrđuje da potrošaču ne smiju biti naplaćeni nikakvi dodatni troškovi kod prijevremene otplate kredita. Slijedom svega navedenog, tužitelj ovom tužbom postavlja zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredaba predmetnog Ugovora o kreditu te predlaže da naloži tuženiku isplatiti tužitelju iznos naplaćen temeljem tih odredaba sve uz naknadu troškova postupka tužitelju.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovanost tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja, odnosno tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se prethodno navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZPP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Svojestvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela ZOO-a, načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja

moćnih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita i naknadi za prijevremenu otplatu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Ugovorna odredba je jasna, razumljiva i lako uočljiva. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. O naplati naknade za obradu kredita, kao i o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za prijevremeni povrat kredita tužitelj je bio upoznat tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu i prilikom sklapanja ugovora o kreditu na način da je službenik Banke koji je ugovaralo ovaj kredit s tužiteljem, tužitelju jasno iskomunicirao da postoji obveza tužitelja na plaćanje takve naknade za obradu kredita, kao i u slučaju prijevremenog povrata kredita obveza plaćanje jednokratne naknade. Navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Drugim riječima, tužitelj ne može tvrditi da nije bio svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranja odredbe kojom se utvrđuje njegova obveza za plaćanjem naknade. Dodatno se napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada

i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Naime, svaki proces obrade pojedinog kredita uključuje nekoliko organizacijskih jedinica odnosno proces obrade pojedinog kredita sastoji se od različitih faza provedbe kredita kao što su savjetovanje i pisana ponuda klijentu, zahtjev za odobrenje kredita, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata, slaganje kreditnog spisa i sl. Nesporno je i sasvim logično da tuženiku kao pružatelju određene usluge, odnosno kao prodavatelju svog proizvoda u procesu obrade pojedinog kredita nastaju određenih troškovi (kao što su gore navedeni), a koje Banka podmiruje naplatom naknade za obradu kredita, a za koju naplatu u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije bilo nikakvog zakonskog ograničenja. Dakle, kao i svaki drugi pružatelj usluga na tržištu, Banka je naplaćivala svoje usluge za određenu protutražbinu, u ovome slučaju za plaćanje naknade. Dakle, iz navedenog jasno proizlazi da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknade za obradu kredita, o istoj je bio informiran prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, a odredba o takvoj naknadi predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako je uočljiva i lako razumljiva. Slijedom navedenoga, bespredmetno je utvrđivati nepoštenost odnosno ništetnost navedene ugovorne odredbe. Nadalje, u pogledu naknade za prijevremenu otplatu kredita, ističe se da je u ugovoru o kreditu jasno i razumljivo bilo propisano da je tuženik od tužitelja u slučaju prijevremene otplate kredita ovlašten naplatiti prijevremenu naknadu, a tužitelju je itekako bilo poznato da je u tom slučaju dužan podmiriti tu naknadu. Tuženik ukazuje na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Naime u tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti/ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvrat ponuđene usluge. I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za prijevremenu otplatu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatnu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13. Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi: "Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?" Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se

pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su, ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju. U kontekstu navedenog, ukazuje se i na odluku Visokog trgovačkog suda RH od dana 9. lipnja 2020. godine, broj PŽ-5327/2018, koji je upravo odlučujući o ništetnosti odredbe koja se ticala naknade za prijevremeni povrat kredita, istaknuo: da je naknada za prijevremeni povrat kredita bila određena upućivanjem na tuženikove akte koju tu naknadu jasno određuju, pa da nije osnovan prigovor tužitelja da ta naknada nije bila određena odnosno određiva; da predmetna naknada nije mijenjana od strane tuženika u cijelom razdoblju otplate kredita; da se radi o naknadi s kojom je tužitelj bio upoznat u vrijeme sklapanja ugovora te da tužitelj nije bio u neravnopravnom položaju; da naknada nije ugovorena kao obveza plaćanja (dijela) kamata u slučaju prijevremene otplate kredita; i da je ta naknada jedna od naknada, koju tuženik obračunava u svom redovnom poslovanju i predstavlja cijenu usluge banke, koja usluga je navedena u Katalogu tuženikovih proizvoda i koju uslugu naplaćuju i druge banke. S obzirom na sve navedeno, očito je da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćenih naknada u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom sklapanja ugovora o kreditu te za slučaj prijevremene otplate kredita, a koje ne moraju sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe. Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama. Nadalje, ukazuje se da je odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača propisano da je ugovorna odredba nepoštena ako uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a da će se prilikom utvrđivanja tih okolnosti uzimati u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Sve i da je naslovnom sudu dopušteno utvrđivati nepoštenost/ništetnost predmetne ugovorne odredbe, tuženik ističe kako takva odredba zasigurno ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati značajnom u smislu odredbe čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača. O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi: "Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?" Zaključak Suda EU je da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja

znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. U odnosu na ulaznu naknadu iz svih okolnosti koji se tiču predmetne naknade proizlaze zaključci da je da je službenik tuženika tužitelju prezentirao ulaznu naknadu i troškove koje obuhvaća, da je postojala i ponuda koja je predana tužitelju, a u kojoj se također upozorilo tužitelja na obvezu plaćanje naknade. Stoga, nakon što je upoznat sa svim tim okolnostima, a budući da je polazište za bilo koji obveznopravni odnos sadržano u volji ugovornih strana, ukoliko tužitelj nije pristajao na navedenu naknadu, isti nije ni bio u obvezi pristati na predmetni ugovor o kreditu. U odnosu na naknadu za prijevremeni povrat kredita, uzimajući u obzir okolnosti ovoga pojedinačnog slučaja, a osobito: odnos naplaćene naknade i prijevremeno vraćenog iznosa kredita, nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa, sve obavijesti i informacije koje je tužitelj imao za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu i prijevremene otplate kredita, jasno proizlazi zaključak da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu. Slijedom navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom. Konačno, tuženik napominje da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetnih naknada (tek je naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. godine definirano koje se naknade i pod kojim uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju, koje odredbe se međutim ne primjenjuju na potrošačke ugovore prije njegova stupanja na snagu tih zakonskih propisa). U konačnici, tuženik ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužitelja je naknada za obradu kreditnog zahtjeva naplaćena 12.03.2007. godine, dok je naknada za prijevremenu otplatu kredita naplaćena dana 26.06.2013. godine. Naime, ukoliko bi sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi cit. odredba bila nepoštena, na eventualni zahtjev tužitelja kojim bi zahtijevao isplatu naplaćenih naknada ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Obzirom da je plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva izvršeno 12.03.2007. godine, dok je plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita izvršeno 26.06.2013., to je od dana plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva pa do podnošenja ove tužbe proteklo je više od 17 godina, odnosno, od dana plaćanja naknade za prijevremenu otplatu kredita proteklo je više od 11 godina, što dakle čini da je potraživanje tužitelja u zastari. Naime, niti jedna od presuda za kolektivnu zaštitu potrošača, a ni neka druga pravomoćna presuda ne utvrđuje ništetnima ugovorne odredbe o naknadama za obradu kredita. Stoga, jasno je da nema ni tužbe koja bi prekinula tijek zastarnog roka za ovu navodnu tražbinu tužitelja. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana plaćanja istih, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike

Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane, te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. U dokaznom postupku izvršen je uvid u potvrdu tuženika od 27. prosinca 2024. (list 8 spisa), pregled uplata po kreditu (list 9-15 spisa), presliku Ugovor o kreditu broj 142/07, kreditna partija: 7103506453 od 21. veljače 2007. (list 16-124) te je saslušan tužitelj. Ujedno nije proveden dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem sukladno čl. 220. ZPP-a jer to nije bilo potrebno za utvrđenje činjeničnog stanja u ovom sporu.

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći prema brižljivoj i savjesnoj ocjeni svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - u daljnjem tekstu ZPP-a) sud je utvrdio da tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti odredba članka 2. Ugovora o namjenskom kreditu broj 142/07, kreditna partija: 7103506453 sklopljenog 13. veljače 2007. između stranaka u dijelu kojim je ugovoreno da se tužitelj obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge tuženika, za utvrđenje ništetnosti odredaba članka 23. točke C) Ugovora o namjenskom kreditu broj 142/07, kreditna partija: 7103506453 sklopljenog 13. veljače 2007. između stranaka, kojom je ugovorena obveza tužitelja da tuženiku plati naknadu u slučaju prijevremene otplate kredita prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate, kao i zahtjev za isplatom iznosa naplaćenih temeljem ništetnih odredaba sve sa zateznim kamatama.

6. Tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao banka sklopili su 13. veljače 2007. Ugovor o namjenskom kreditu broj 142/07, kreditna partija: 7103506453 (dalje u tekstu: «Ugovor o kreditu»). Ugovorom o kreditu tuženik je tužitelju stavio na iznos od 68.500,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Rok otplate kredita iznosio je 20 godina i to na način da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja, uz promjenjivu kamatnu stopu u skladu s promjenama Odluke o kamatnim stopama tuženika. U članku 2. Ugovora o kreditu ugovoreno je da se tužitelj obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge tuženika. Temeljem navedene ugovorne odredbe tuženik je tužitelju obračunao i od tužitelja naplatio jednokratnu naknadu za obradu kredita u iznosu od 2.185,42 HRK, odnosno 290,06 EUR, a kako proizlazi iz potvrde tuženika od 27. prosinca

2024. Nadalje, u članku 23. točki C) Ugovora o kreditu ugovoreno je kako je prijevremena otplata kredita moguća prema uvjetima koje određuje tuženik sukladno uvjetima tuženika, odnosno općim uvjetima poslovanja tuženika važećim u trenutku prijevremene otplate. Temeljem navedene ugovorne odredbe tuženik je tužitelju obračunao i od tužitelja naplatio naknadu za prijevremenu djelomičnu otplatu kredita u iznosu od 3.355,38 kuna, odnosno 445,34 EUR. U čl. 6 Ugovora je navedeno kako je namjena kredita kupnja stana.

7. Tužitelj je u svom iskazu naveo kako je zaključio sporan ugovor o kreditu s bankom tuženika jer je htio kupiti apartman na moru za privatne potrebe, apartman nije nikada iznajmljivao već su isti koristili supruga, on i njihova djeca. U vrijeme kada je zaključen ugovor o kreditu nije bio vlasnik obrta, društva niti je na adresi apartmana bilo registrirano sjedište obrta ili pak društva. Od strane osobne bankarice mu nisu posebno objašnjavane odredbe ugovora o kreditu pa tako niti odredbe vezane za naplatu u slučaju prijevremene otplate kredita odn. vezano za naplatu naknada i troškova sukladno Odluci o tarifi naknada banke. Osobna bankarica ga je ustvari nagovarala na kredit u "švicarcima" jer mi je govorila da je to puno bolje i jeftinije, premda je on htio podići kredit u eurima. Nije mogao utjecati niti na jednu odredbu ugovora o kreditu jer je takva i bila politika banke. Na upit pun. tuženika na koji način su Vam naplaćene naknade pa tako i za prijevremenu otplatu naveo je kako su mu naplaćene iz kredita. Nije mogao dobiti potvrdu iz banke da je kredit otplaćen, dok nisu naplaćene te naknade. Nije tražio ponudu za kredit i od neke druge banke navodim jer mu je to bila matična banka. Apartman koji je kupio više nije u njegovom vlasništvu, prodao ga je negdje 2011. jer mu je bilo otegotno otplaćivati kredit.

8. Tužitelj na kojem je teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZZP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, je dokazao svoje svojstvo potrošača te činjenicu kako se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe za kupnju stana zaključen izvan trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti tužitelja.

9. Nadalje, prigovor zastare je ocijenjen kao neosnovan jer se protivno navodima iz odgovora na tužbu ne radi o restitucijskom zahtjevu prema kojem bi zastarni rok za predmetno potraživanje počinjao teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost, što je u skladu s pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. poslovni broj: Su-IV-47/2020-2, prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje: ZOO/05) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. U konkretnom slučaju tužitelj tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi ništetnom odredba ugovora, a za koji zahtjev nije nastupila zastara.

10. Na temelju uvida u Ugovor koji prileži spisu, utvrđeno je da se radi o standardiziranom (tipskom) ugovoru. Odredbom čl. 295. ZOO propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Također, odredbom čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09, dalje: ZZP) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje

znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Primjerice su navedene ugovorne odredbe koje bi se, uz ispunjenje prethodno navedenih pretpostavki, mogle smatrati nepoštenima pa tako i odredba kojom se trgovcu dopušta da jednostrano mijenja karakteristike proizvoda ili usluge koji su predmet ugovora, bez valjanog razloga. Kao posljedica nepoštenosti pojedine ugovorne odredbe čl. 102. ZZP propisana je ništetnost, a na što je sud dužan paziti po službenoj dužnosti.

11. Odredbom čl. 59. ZZP propisano je i da obavijest o financijskoj usluzi koja je predmet ugovora sadrži, među ostalim, opis osnovnih obilježja financijske usluge, ukupnu cijenu koju je potrošač dužan platiti za tu uslugu, uključujući sve poreze, pristojbe, naknade i ostale troškove, odnosno, kad točan iznos ukupne cijene nije moguće utvrditi, elemente za izračun ukupne cijene koji omogućavaju potrošaču da sam utvrdi cijenu.

12. Stoga, navod tuženika kojim tvrdi da je odredba Ugovora o kreditu, jasna, lako uočljiva i razumljiva, neosnovan je, s obzirom da temeljem iste nije moguće utvrditi troškove naknade obrade kreditnog zahtjeva, kao i visinu istih, a Odluku o Tarifi naknada za usluge Kreditora, tuženik nije prezentirao ovdje tužitelju, niti mu je objasnio na što se odnose troškovi naknade iz navedene odredbe u Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora kako proizlazi i iz iskaza tužitelja te stranke o istoj odredbi nisu pojedinačno pregovarale, što je protivno odredbama čl. 95. i 96. Zakona o zaštiti potrošača. Kako to ispravno navodi tužitelj iz Ugovora, otplatnog plana ili bilo kojeg drugog dokumenta tuženika nije vidljivo na što se točno odnose ovi troškovi (koje je tužitelj snosio u cijelosti), pa je nejasno koje posebne troškove je tuženik mogao imati kod zaključenja ovog konkretnog kredita. Tuženik ujedno ne dokazuje navode da su da su službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita.

13. Odredbom čl. 269. ZOO propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, time da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno, odrediva. Odredbom čl. 270. st. 1. ZOO propisano je da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Odredbom čl. 272. ZOO činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

14. U vezi ništetnosti odredbe o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita ukazuje se na shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj Rev- 673/2023-2 od 13. veljače 2024. koje glasi: „Sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a, ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita, već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti, kao što su narav robe ili usluge

koji predstavljaju predmet ugovora, te okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovore odredbe, sve u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a u vezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP-a“.

15. U konkretnom slučaju navedena odredba je ništetna, jer se kao što je navedeno o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ista je, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke i tužitelj kao potrošač na nju i visinu naknade nije mogao utjecati, štoviše ista mu je nametnuta kao obveza, bez znanja na što se konkretno odnosi. Pri tome tuženik nije dokazao ni opravdanost ugovorene visine naknade koju je tuženik naplatio u trenutku isplate kredita. Sama činjenica da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, što govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu kreditnog zahtjeva nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je prednik tuženika imao pri obradi svakog pojedinog kreditnog zahtjeva, jer bi u tom slučaju naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu. Tuženik ujedno u ovom postupku nije dokazao koja usluga ili troškovi su podmireni iz te naknade, a koji bi bili u izravnoj vezi s Ugovorom o kreditu, odnosno da bi istom bili podmireni troškovi operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Ta je odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja te da tužitelju nije objašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga.

16. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora, a prema odredbi čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Pri tome valja reći da se okolnost uzrokuje li sporna ugovorna odredba značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ocjenjuje ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu kredita, već i ocjenom bi li neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava. Imajući u vidu da se radi o tipskom ugovoru, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita niti oko njenog ne/prihvaćanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade). Također, tužitelj u smislu odredbe čl. 3. ZZP kao potrošač, odnosno, fizička osoba koja je navedeni Ugovor o kreditu sklopila u svrhu koja nije namijenjena njegovom zanimanju niti njezinoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, nema pravna znanja koja su potrebna da bi joj takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

17. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP (prema kojoj, ako na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega., to ne zahtjeva nužno u Ugovoru o kreditu specificirano navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetni iznos naknade za obradu kredita, međutim kod provođenja testa poštenosti mora se preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvat pruženih usluga. Iz prethodnih utvrđenja ne proizlazi da je tužitelj bio informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade jednako kako nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih) te o njenoj krajnjoj svrsi.

18. Visina tužbenog zahtjeva proizlazi iz potvrde tuženika od 27. prosinca 2024. u kojoj tuženik potvrđuje da je 12. ožujka 2007. naplatio tužitelju naknadu za obradu kredita u iznosu od 2.185,42 HRK, a što primjenom fiksnog tečaja konverzije 1 EUR=7,53450 HRK predstavlja iznos od 290,06 EUR. Iz iste potvrde proizlazi da je tuženik 26. lipnja 2013. tužitelju naplatio naknadu za prijevremenu konačnu otplatu kredita u iznosu od 3.355,38 HRK, a što primjenom fiksnog tečaja konverzije 1 EUR=7,53450 HRK predstavlja iznos od 445,34 EUR. Slijedom navedenog, a obzirom je tuženik u potvrdi, koju je sam sastavio i ovjerio potpisom, naznačio iznose i datume plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva i naknade za prijevremenu konačnu otplatu kredita, visina tužbenog zahtjeva i datumi plaćanja predmetnih naknada su nesporni.

19. U odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata, odredbom članka 1115. ZOO-a propisano je da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

19.1. Nadalje, odredbom čl. 1111. ZOO-a propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

20. Obzirom na nepoštenost (ništetnost) ugovornih odredaba zbog povrede načela savjesnosti i poštenja koja se dogodila već pri sklapanju Ugovora o kreditu činjenica da su predmetne ugovorne odredbe nepoštene podrazumijeva i nesavjesnost ovdje tuženika, stoga tuženik kao nesavjesni stjecatelj duguje zatezne kamate od dana stjecanja.

26. Obzirom na sve navedeno, odlučeno je kao u izreci presude.

27. U odnosu na odluku o naknadi troškova parničnog postupka temeljem odredbe iz članka 154. stavka 1., a s obzirom na uspjeh tužitelja u sporu u cijelosti, tužitelju je kao osnovan dosuđen trošak (PDV 25% uključen) sastava tužbe u iznosu od 187,50 Eur te podneska od 21.07.2025., 22.08.2025. i 27.02.2026. u iznosu od po 187,50 Eur (Tbr. 7/1 i Tbr 8/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika - Narodne novine, 138/23 dalje: Tarifa), te trošak zastupanja na ročištima 13.01.2026. i 14.04.2026. u iznosu od po 187,50 Eur, odnosno trošak u ukupnom iznosu od 1.125,00 Eur. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je sukladno odredbi članka 151. stavka 3. ZPP-a dosudio i zatraženu zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana donošenja presude do isplate.

U Sesvetama 19. svibnja 2026.

Sudac
Iva Raos

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu županijskom sudu u roku 15 dana od dana ročišta za objavu presude (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje) odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva istovjetna primjerka.

DNA:

- pun tužitelja
- pun tuženika

Broj zapisa: **9-30888-3e3b1**

Kontrolni broj: **09f1f-91e7c-5f89a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.